

Φασούλα και Περικλέος, ο καθένας νέος δάσκαλος.

Φ.—Αυτό τό πανολόβητον πούλεθρον παραιτήσε, που τρέμα τήν παυλίαν, κι' έφνε και γυμνάσιον και τών Πατρών τήν πύλιν.

Κι' ο Στάης έταξείδου με κοίκο ταξείδιότου μαζί με τήν μελλόνωμην και με τόν πεδέρ του. Ο κώριος Πρωθυπουργός, κολλήγα χασομένη, τόν έστειλε στους Πατρίους τόν Ροδρο νά του φέρη, όπου με τήν Κυβέρνησι πούλ καλόν έφνε, κι' ο Κανακάρης φαίνεται τήν έχει 'στό εταρχί.

Λοιπίν κι' ο δρόμος 'πήγαμε 'στους Πατρίους, βρέ μοπορο, έγω γιά δάσκαλος τής Σκηνής, κι' ο Στάης γιά τόν Ροδρο, κι' ο Ροδρο τούκομα που λές ένα τραπέζι δουκτι, κούβιστες έφνεσαν πούλας και μίλησαν γιά τό και τό.

Κάθε δημοδιδάσκαλος με σέας τήν 'πλοίασε, και τών Έμπόρων τήν Σγολήν έπηγε κι' έγκωμιάσε, κι' είς πάντη σταρεμένοι προσηλθον περσοί και λόγον έφερόνεσε τρέσι κόλλας και μιστό.

Π.—Λοιπίν τήν εκάτορε τόν Ροδρο νά τόν πάρη; Φ.—Μίστε τόν Ροδρο, Περικλή, μίστε τόν Κανακάρη, κι' είς πάντη σταρεμένοι προσηλθον περσοί, και με τό τραπέζι δουκτις γύρω πάλι μοναχίς μαζί με τήν μελλόνωμην και με τόν πεδέρ του.

Π.—Μή γιά τόν Ροδρο σ' έστειλαν και σένα, Μαλιέρο; Φ.—Έγώ, σελέ, 'ταξείδου γιά νά τους καταφέρω νάβουν τήν κομφορτία μου νά βούν τούς μαθητρίους και νά φουρίνον αέρημι και μαζί ο ποστρίσι.

Κι' όταν τήν Πάτρας 'φθάσε, μαζί συορισμένη, είδα πούτ' έην φώσορα τραγομά μου νά κινε, κι' άμέσως τούς βόνηκα: «πειλιά μου προσήλη, μήπως αύτά 'ταξείδου γιά με τόν Φασούλα;» κι' αύτά γελόντες έλεγαν σ' έμέ τόν Θεοτόκο, «αυτήν εδόν είναι γιά τήν μούτρα σου, μα γιά τόν Στάη μόνον.»

Κι' ήλθαν και μ' ύπεδέχθησαν εις τόν Σταθμόν εκεί ο Δάσκαρος, ο θιασος, και φίλοι μου, κι' έγώ τούς είπα: «βρέ παιδιά, κάθε δουλειά τήν έφνεσε και σέας ετηλεγράφου»

πως εις τός Πάτρας έρχομαι με στυλιανόν κατόρο, και σέσι σόν άρλιτόμο νά νάκατε θυσιέ, κούβε μου βεγγαλιό δέν 'ταξείδου με κούρον έφνεσε, νά γίνη και πούτ' χάνω μου κομφορτία φασουλιέ, νά 'δη κι' ο Στάης ο γαμψός πός πελαστή τιμά γίνοντες και γιά μέ.

Κόρις 'τόν καλήν ιδέαν, που γιά σέας τούς φίλους... και μ' άπιντήσαν έκαστοι αέρημι πως έχεις βράκι, και βεγγαλιό κανένα δέν έφνεσε γιά σένα, μήπως ο βαρής κωπός του 'τόν λαργίτη του κατόρη κι' ο κατόρορος έκαστορη;»

Τότε 'τόν Σενοδοχόν άδωγηθόν τών Πατρών, που θερμάς σου τό συστήνω, κι' είδα μερικούς νά τήν. Σάν κι' αυτό Σενοδοχέο σ' Έκαστρία δέν ξανάσε, δίχως νά πολλογών κολούθησε κι' έγώ, κι' έφνε μακαρονιάς, και 'τόν Θεοτόκο κατέβηθον έφ' άμάξην νά μετρέσω τας είσοπράσεις.

Π.—'Βγάλε 'τόν Σκηνή και πάλι; Φ.—Τι νά κάνω;... Ένακι 'άρχικα τούς ύποκόλλας δίος χήρας, δίος γιάκου, κι' έμπίλασε πούτ' τόν και τών φιλομόσιων Πατρών:

«Άγαπητοί μου Πατρίνοι και σταρεμένοι κλεινοί, έσεσι παράδες βγάξτε με τό σικκι 'στός Πάτρας... πως δέν ύποστηρίξετε κι' έμεις τούς μουσολάτρας;

«Έγώ γιά τό γαμψό σας βουκό και κώπιασε 'πέρασε και με τόν αυδορόμο 'κρίστηκα και 'έφνε, έγώ τό βέλι 'πέτασε στυγορικής φασίτρας και τόν Ροδρο και τ' Άλλο, κι' έκύστασε περίεργος τός Σκιουρόκος Πάτρας και τόν Κακή τήν Σκιά, κι' έμεις έσεσι δέν 'δουκατε 'τόν μίστην τής ποινής σταρεθός και κούβιστον έφ' τήν παρακατήσε.»

«Έν τούτοις έμωι, Πατρίνοι, δέν σέας παραπονομαί και 'στός χειροκροτήσε σας μεγάλους συγανομαί. Και πάλιν σέας εύχαριστό και σέας άρινο... χαιρέτε... τούλόβητον παρκαλιό τόν Ροδρο κατόρετες γιάκούρη τήν παρκαλήσιν τού ρέκτου Κυθρίου και νάβρη γιά τήν έλληγή τού νέου Προεδρείου.»

Είπα και κούβιστικα άρκαλοσ και με τας προσηλθόντες, και κομφορμιστικα με τας ύποκόλλας.

Κόρις πολλές έφείλασε μ' έμένα τήν έφνη κι' ήλθε 'στην κομφορτία μου κι' ο Στάης με τή νύφη, και πάλι βγάλε μ' έφνεσε και μ' έσκασαν με γνάμιας και φιλικής και διαμενής, και με τας δάσκαλος τής Σκηνής μου 'έφνε και γυμνάσιον και καμφορμίας γόμας.

Και χάσκοντες κι' έκαστοβους χαιρέτικα τούς φίλους, κι' ήλθε μετά θραμβους πολλούς κι' άλλεπαλλήλους.

Τ' ύποστειες ποτί σου 'τόν Θεοτόκο τού κώρομο, πως δέν γυμνω πλάτης μετά τής γυναικής μου, και πως νάβρω σπύτι, ραχάτι κι' ήσυχία, και δέν έκωκομφορμαί με 'τόν Σενοδοχέο: άσπρη βρέ Περικλέο, πως 'έφνε γραφτό μου νά μόν άναγνωρίζω κι' έγώ τόν έκαστο μου.

Μά δέν μου λές, βρέ Περικλή, γιατί και πούτ' σόλος έπαρκατέ μεγάλος, και ξενοινόν οί φουτήκαί γιά τόν Μητροπολίτη και τρέσου 'τόν Έπίσκοπο και 'τόν Αρχιμανδρίτη, κι' έφνε τήν Μητροπόλη και 'τόν Παλάτιο πάνα και μερικές έστραφές έφνεσαν σπύτι:

Γιατί και πάλιν τόν Ροδρο έφνε βεγγαλιό πλάσις κι' αστυρολόγους γίνοντες κι' ύπτιον έκείλασε; Π.—Και πως λοιπίν δέν έφνεσε, γελότε τών γελούων, πως μεταφράσεις έφνεσαν πολλών Εύαγγελίων από τήν καθέρεουσιν 'στην γλώσσον τήν φρικόδη, και τή Πανεπιστήμια 'σκαθόθησαν 'στό πόδι. Φ.—Μόσαν ο Πάλλης κι' ο Κοτζιάς πως τήν δουλειά των κι' έφνε έφνε φιλολογικής πως κατ' ύπτιος έστραφσαν, έφνεσαν και μεταφράσεις έκαστων Εύαγγελίων...

Π.—Τι Πάλλη και Κοτζιάς μου λές, ο πρώτος τών άλλών; άσκη δέν 'κατάλασε τί σούβρον συμβαίνει; ο Πάλλης τός μετρέκασε, που 'στην Άγγλία μένει, κι' άσκη από τό Μάντχέστερ έφνε τήν όνον θουαν, κι' έφνε γλωσσικός άντίπαλος τήν πύνα των άκόσων, και πάλ' οί μαλλοροί θεοροί πως από σέβρο 'φύνασαν Φ.—Τι μεταφράσεις έφνεσε τόν ίεραν βιβλίον και τόν Εύαγγέλιον;

«Ότίν γλώσσαν ές τ' άφνεσμεν, που ταβρασε γραμμάτις, και με σραγγίλας ίερός νά μένου σραγγιμένας, κι' είς τώσας άνοκτές πηγάς και νεά μην άνοκτες, και πούκατε μούστρια γελόντες μόν τό θίγετε.»

Τ' Ι Περικλέο, έφνεσε σέφνησιν ν' άκόσους μεταφραστών τής μαλλορής και τής καθέρεουσιν, Σωζώρις, Περικλέο μου, τός τών άνθρώπων θημμάτα, που σφάλλον έν άγνοία των και λίνε πάντα έμμάτα, κι' άν κάποτε βρήθη κανείς νά 'ψη και μόν άλθέτα, τήν παρκατιον νερόβρατα νά πούρη κολούθηκα.

Τέκνα θνητίν άνθρώπων, προφραμεν με κώσων,

μή και τό θετα ρήματα θαρρατε περιτρίμματα.

Νήροντες άνακόφτες, μακράν τούς ρήσους ρίψετε, τό ποινρό κενώσθε, κι' άλλήλους άγαπήτε.

Π.—Προκαρής έφνεσε κι' Γνώστους Μοσχάκις. Φ.—Συγγώρη, Περικλή, κι' έμείς τόν σφάλλοντα συγνώμη, συγγώμησιν τόν ρίλο σου, που 'έφνε Θεοτρίων, καθώς κι' αύτός έφ συγγώμησιν τόν έφλοροτρήσιν.

Μή με μικρά τυράξτε, γεννημάτα τών πόνο, ο γάιτους, μη σ' άζετε τόν ήλο τός γαϊτόν.

Μή πούτ' πλησίον τό καλή φρονήτε και ζήλεύετε, μη χάνετε γιά τό ψιλό, και πούτ' παντός μόν έλέεστε.

Περνάτε πούτ' κι' άσπρη τόν βίον τής παρίας... αύτά γυριέται μοναχά τό τέκνον τής Μαρίας. 'Άλλ' έμεις οσα κι' άν σέας 'πό, ποσός δέν άμφοβόλλο πως μαινιόν από τόν 'αύτι και βγαίνον από τάλλο, κι' όστε καμιά άδωχή τού Κόσμου και τού Παύλου νά μεταβλή δέν 'μπορη τήν φρόνη κούτ' πούλο, και βόκατε μέσα 'τόν ψυχή τού φρόντο τό σέβρα και τρέσι τάκαμα πούλα τό λαμπαρο γαρκί.

Μή τών πατέρων θίγομεν τας παρακατήλας, που τώσας μέ άδωρσαν κατ' βαρβάρων νίκας, κι' ήφνεσαν κι' έφλογοχταν και δούλους κι' ελευθέρους, κι' έφνεσαν κι' άνεπύρωσαν πολεμιστάς άπύρωτες.

Π.—Μά νάί περσόν οί φουτήκαί, και κάτω λέν οί Σλάβοι, όμως τί τρέμα δέν μοσού κανείς νά καταλήθ. Φ.—Κωμικός θυμιάς, Περικλή, και χρόνος παραμένια, κι' έφνε τό συλλογίζομαι με πούτ' τρία κι' ένα. 'Έσαν ήμείρας ποινάτις, παραμοναίς πολέμου, και τότε τόν γαμψόκο ρουφίσεσιν ναργιλέ μου, και τρέσκια νυθθημεριν κατόστρωμα μεγάλα, κι' ο Θεοτορός 'έσπαθουε, και τή θυμιάς τ' Άλλο. Π.—Και τώρα καθώς έλλοτε τόν ναργιλέ σου ρούφρα, Στωματέο τού καρφενά και τών Θεοτόκων Μητρούρα.

Φ.—Ελάτετε κι' ο μεταφράσε πως έφνεσε τού Παύλου, κι' ές 'δουμα Προεδροφ Βουλής πούτ' ήφνε τώρα πάλι, τί θά γουρή κι' ή σεασητή Κυβέρνησι τού γένους και τί ρουφρέσι θά δοθού 'τότος διοκαρτημένους.